

L'illa de Marc Pastor

PERE
ANTONI
PONS

Marc Pastor (Barcelona, 1977) sol construir les seves novel·les prenent com a punt de partida uns patrons de gènere molt definits, associats normalment a la literatura popular. Òbviament, se'ls apropia i els versiona. I els banya, també, d'ironia i de referències pop. Ara bé, mai no es proposa de subvertir-los. Ni els tracta com simples artefactes amb què especular o com pures convencions amb què jugar. Al contrari: preserva la seva naturalesa genuïna. I la posa al dia. A *La mala dona* (La Magrana, 2008), on contava el cas de la vampiressa del Raval, va muntar, amb uns resultats notables, un relat clàssicament policíac que feia frontera amb el gènere de terror. I a *L'any de la plaga* (La Magrana, 2010), un *remake* desbocat de *La invasió dels lladres de cossos*, va confegir un *thriller* apocalíptic

d'allò més intel·ligent i entretingut, amb alienígenes, un toc de comèdia adrenalínica i molta acció.

Amb *Bioko*, Pastor ha volgut repetir la fórmula que tan bé li ha funcionat fins ara. Híbrid d'aventures colonials i de ciència-ficció –per força, la mescla remet a Jules Verne–, la novel·la ens presenta de nou el personatge de Moisès Corvo, l'inspector protagonista de *La mala dona*. Aquí el trobem, de molt jove, fent de soldat a l'Àfrica. Castigat per les seves constants indisciplines, és enviat a Fernando Poo (la Bioko del títol), “una illa on destinar aquells a qui se'ls nega el destí”, situada al golf de Guinea, marcada pels jocs de poder entre les forces britàniques i les espanyoles, i ferida pels conflictes racials entre els colonitzadors blancs i els oriünds negres.

Bioko es desplega en dos plans narratius. El més llarg i principal, concebut sota l'influx explícit de H. Rider Haggard –autor de *Les mines del rei Salomó*–, se centra en

les peripècies del soldat Corvo: les complicades relacions que manté amb els seus superiors, les incursions que fa per l'illa, la investigació d'unes matances atroces que ningú és capaç d'explicar... El segon pla narratiu, que ocupa moltes menys pàgines i es desenvolupa a base de flaixos boirosos, és deutor confés de H.G. Wells i se centra en una misteriosa expedició que explora l'illa a la recerca d'un enigmàtic “Punt Zero”. El problema és que els dos plans avancen en paral·lel sense a penes influir-se; com que només conflueixen –s'expliquen mútuament– a la part final de la història, tot plegat fa un efecte estrany, més confús que sorprenent o suggeridor. A més, durant tota la primera meitat de la novel·la s'hi troba a faltar una línia argumental més definida, amb un conflicte més concret i un misteri més perfilat i apetitós. De bon principi se'ns informa sobre el caràcter especial de l'illa –un derivat

BIOKO
MARC PASTOR
AMSTERDAM/
PLANETA
424 PÀG./19,90 €

del món de la sèrie *Lost* amb unes gotes de *Fringe*–, però fins que no apareix la primera tribu massacrada, l'obra no té un motor que la impulsi i el lector no troba un esquer que l'enganxi.

Menys àgil i trepidant que les seves novel·les anteriors, escrita amb una prosa potser més descurada i funcional, *Bioko* també té passatges en què llampegueja el talent indubtable de l'autor: diàlegs d'un humor hilarant, frases d'una imaginació sentenciosa molt contundent i eficaç, escenes plenes de tensió resoltes amb gràcia i especiades amb el punt just d'efectisme... També és destacable la gratitud honesta amb què Marc Pastor va escampant a tort i a dret homenatges a molts autors i obres que admira. Tanmateix, *Bioko* no és, ni de bon tros, tan excitant com promet ser. No hi ajuda gens que l'edició –atractiva, amb bones il·lustracions d'Oriol Malet– estigui plena d'errates i contingui uns quants errors lèxics i sintàctics de pes. ♦♦